

Κι ἄλλη μιὰ ἐπανάληψη! Πῶς συμβαίνει οἱ θίασοι πού ἀποφασίζουν νὰ παρουσιάσουν ἓνα ἑλληνικὸ ἔργο νὰ καταφεύγουν τόσο συχνά—καὶ μάλιστα φέτος τὸ καλοκαίρι σχεδὸν συστηματικά—σὲ ἐπαναλήψεις; Μήπως τὰ πρωτότυπα ἔργα κι ἐργάκια πού παραγκωνίζονται στὰ συρτάρια δὲν εἶναι τόσο πολλὰ ἤ, τουλάχιστο, τόσο ἀξιόλογα ὅσο ἔχουν τὴν τάση νὰ ἰσχυρίζονται οἱ συγγραφεῖς;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ «Θίασος τῶν Τεσσάρων» (Γ. Γκιωνάκη-Χρ. Σύλβα-Γ. Μιχαλόπουλου-Σμ. Στεφανίδου) δὲν περιέπεσε στὸ ἀτόπημα στὸ ὅποιο παρασύρθηκαν ἄλλοι θίασοι. Ξάστερα καὶ τίμια ἀναγράφεται στὸ πρόγραμμα κι ὁ παλιὸς τίτλος, «Ἐρωτικὲς βιταμίνες», τῆς κωμωδίας τοῦ κ. Γ. Ρούσου, πού σήμερα τιτλοφορήθηκε «Ἐξί φορές τὴν ἐβδομάδα».

Εἶναι μιὰ κωμωδία πού, ὅπως τὸ εἶχα ἀναφέρει στὸ σχετικὸ μου σημείωμα, δὲν παρουσιάζει τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ, ἀλλὰ πού ἔχει προσόντα. Διατηρεῖ ἓνα τόνο ὑποδειγματικῆς λεπτότητος ἀκόμα καὶ στὶς «τολμηρὲς» σκηνές, ὅπου θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ παρεισφρύσουν χονδρότητες καὶ βαναυσότητες, ὁ διάλογός της εἶναι ἐξυπνος, κατάστικτος ἀπὸ σπινθηρίσματα, κυλᾷ ἄνετα καὶ γρήγορα, καὶ συνυφαίνει ἐπιδέξια, ἀριστοτεχνικά—γιατὶ πούθενά δὲ διακρίνονται χάσματα ἢ κόμποι στὰ συνδετικά

νήματα—δύο θέματα πού τῆς προσδίδουν ποικιλία. Ἡ ἐλαττωματικότητά της εἶναι ὅτι τὸ πῶς ἐνδιαφέρει τῆς θέμα (τὸ ἄλλο τῆς θέμα, τὸ θέμα τοῦ γεροντοπαλικάρου πού ρίχεται μὲ κατάχρηση στὰ φαγητά, στὸ ποτὸ καὶ στίς γυναῖκες γιὰ νὰ καταλήξει τελικὰ νὰ ἰσορροπήσει καὶ νὰ βρεῖ τὴν ἡρεμία στὸ γάμο, εἶναι κοινό), τὴ σάτιρα τῶν γιατρῶν καὶ τῶν πάρα πολλῶν γιατρικῶν εἰδικότητων, τὸ ἀφήνει κάπως ἀνεκμετάλλευτο. Τὰ βέλη τοῦ κ. Ρούσσου ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ ἔχουν τὴν αἰχμηρότητα καὶ τὴν καυστικότητα ἐκείνων πού εἶχε ἐκσφενδονίσει ὁ Ζ. Ρομαίν στὸ «Κνόν», στὴν κλασικὴ του κωμωδία πού ἔχει γιὰ στόχο τῆς τοὺς γιατρούς. Παρ' ὅλες ὁμως τίς κάποιες ἀδυναμίες, ἡ κωμωδία τοῦ κ. Ρούσσου εἶναι διασκεδαστικὴ. Παίζεται μὲ ἐξαιρετο κέφι καὶ μπρὶο ἀπὸ τὸν ἐπινοητικὸ κ. Γκιωνάκη, πού ὁλοένα καὶ περισσότερο μᾶς πείθει ὅτι εἶναι ἓνας πομπὸς εὐθυμίας, ἀπὸ τὴν Κα Σμ. Στεφανίδου, ἀπὸ τὸν κ. Γ. Μιχαλόπουλο, ἀπὸ τὴν Κα Λαμπροπούλου, κι ὅλοι, ἢ σχεδὸν ὅλοι, οἱ ἡθοποιοὶ πού λαμβάνουν μέρος στὴν παράσταση εἶναι ἱκανοποιητικοί. Ἐλάχιστες εἶναι οἱ παραφῶνίες. Οἱ σχηματοποιήσεις, οἱ ὑπογραμμίσεις, οἱ ἐξογκώσεις πού καθορίσθηκαν ἀπὸ τὸ σκηνοθέτη κ. Ντ. Δημόπουλο δὲν ξεπερνοῦν τὰ ὅρια τὰ θεμιτὰ ὅχι μόνον στὴ φάρσα μὰ καὶ στὴν κωμωδία. Τὸ σκηνικὸ τοῦ κ. Γ. Καρύδη εἶναι καλαίσθητο.

Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη κωμωδία πού παίζεται φέτος τὸ καλοκαίρι, μὲ μόνη ἐξαιρεση τὸ «Ἕνας ἱππότης στὸν καιρὸ μας», τὸ «Ἐξὶ φορὲς τὴν ἐβδομάδα» ἐκτελεῖ τὸ σκοπὸ του: χαρίζει τέρψη στὸ κοινὸ μὲ μέσα πολιτισμένα καὶ εὐπρόσωπα, παραμένοντας μέσα στὸ περιθώριο τοῦ καλοῦ γούστου.